

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 214 — Barcelona, maig del 1960

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 29, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

També emet de les 7 a les 7 i mitja del matí per ones curtes de 27, 28 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

A QUÈ HA VINGUT FRANCO A BARCELONA ?

DECLARACIO DEL C.E. DEL P.S.U. DE CATALUNYA

TREBALLADORS :
CATALANS :

El general Franco i el seu seüit han vingut a instal·lar-se unes setmanes a Barcelona. No és la primera vegada que el dictador ve a Catalunya, però mai com ara no ho havia fet amb tant d'esforç per aparentar una actitud conciliant, manifestament dictada per les grans dificultats en què es debat el règim.

L'ascens del moviment obrer i de les masses populars d'arreu d'Espanya, llurs lluites contra les nefastes conseqüències del Pla d'Estabilització, augmenten la confusió i la desconfiança en els rengles dels més recalitrants sostenidors espanyols i estrangers de la dictadura franquista.

L'agudització de les contradiccions entre els diversos grups de l'oligarquia financera i la temença d'un desbordament de les lluites populars, accentuen la crisi del règim. Les distintes camarilles, tot i sostenint el dictador, pensen en la conveniència de trobar una sortida que assegurí llurs interessos, abans de trobar-se amb situacions com les que aquests dies han esclatat a Corea i Turquia.

El general Franco i els seus incondicionals fan esforços desesperats per a reapuntar el règim i mantenir la dictadura. Es en el quadre d'aquests esforços que cal veure l'actual vinguda de Franco a Catalunya.

La classe obrera i el poble catalans tenen un paper de primer ordre en la impulsió del moviment democràtic espanyol. La lluita de la classe obrera i les masses treballadores per les reivindicacions econòmico-socials al capdavant de l'oposició a la dictadura, es troba cada vegada més recolzada per les protestes de la pagesia i pel descontentament actiu d'una nombrosa petita i mitjana burgesia que no es resigna a l'arruïnament a que se sent portada.

Simultàniament, el sentiment nacional, trencant les limitacions amb que el tenia oprimint la dictadura, ressurta amb gran força.

L'amplària i l'èxit de la protesta contra

Galinsoga i la impulsió que està prenent la petició dels intel·lectuals per la llibertat de la llengua catalana en totes les activitats de la vida cultural, demostren que el sentiment nacional actua com un poderós factor de mobilització i d'unitat que ve a donar més puixança a la lluita antifranquista del poble català.

Franco necessita calmar o almenys frenar aquest ascens de la lluita popular i es disposa a fer concessions que li permetin de mantenir al seu costat la gran burgesia catalana i aparèixer davant del poble com un amic de Catalunya.

Heus aquí perquè el viatge de Franco — precedit per centenars de detencions de treballadors i altres demòcrates catalans —, ha estat acompanyat d'un gran festival presentat com d'« homenatge » a Catalunya, i perquè es preparen amb tanta pompa una sèrie d'actes oficials en els quals es diu que seràn aprovades certes propostes com la concessió definitiva de la Carta Municipal de Barcelona, la promulgació de l'apèndix de dret foral català al Codi Civil i l'obertura d'una càtedra de català a la Universitat de Barcelona.

Però, que lluny no quedarà tot això de la plena llibertat de la llengua catalana i dels l·legitims drets nacionals al quals aspira el nostre poble !

El poble català ha de ser conscient que el franquisme no dona ni donarà mai res que no sigui obligat per força. No és confiant en el bon voler de Franco ni en el de la gran burgesia catalana, sinó impulsant i unint les forces de l'oposició que podem imposar reivindicacions parcials immediates i avançar resolutament vers la conquesta de la llibertat i del benestar per a tot el poble.

Això és especialment necessari perquè no s'ha d'oblidar que la gran burgesia catalana monopolista, demana reiteradament nous avantatges en l'aplicació del « Pla d'Estabilització ». Aquest serà, sens dubte, el tema central dels seus conciliabuls amb Franco. La gran burgesia demana plenes possibilitats per a despedir els treballadors o una disminució de les traves que encara

se li oposen. També exigeix noves supressions d'impostos per a les grans empreses i molts altres privilegis que representarien un rebaixament cràstic del nivell de vida dels treballadors i més dificultats per a la pagesia, per als menestrals i, per a la burgesia catalana no monopolista.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya invita el poble català a perseverar en l'acció contra el « Pla d'Estabilització » i a fondre en una mateixa lluita la defensa de les reivindicacions del sentiment nacional de les masses populars catalanes.

Es així com es podran destruir les maniobres desesperades del règim ja a punt de desaparèixer i com s'obrirà pas a una situació democràtica que acabi amb la persecució dels ciutadans, retorni la llibertat al poble de tot Espanya, assegurí la satisfacció de les aspiracions nacionals del nostre poble, garanteixi l'elevació del nivell de vida de tots els treballadors.

**El Comitè Executiu del
Partit Socialista Unificat de Catalunya
2 de maig del 1960**

EL 70 ANIVERSARI DE RAFAEL VIDIELLA

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya t'envia una salutació afectuosa amb motiu del teu 70 aniversari.

Estem convençuts d'interpretar la voluntat del Comitè Central i de tots els militants en fer present aquesta felicitació al camarada que porta més de 50 anys de la seva vida dedicats a la causa de la classe obrera i del poble, al camarada fidel i abnegat elevat pel Partit a membre del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya.

Et desitgem, camarada Vidiella, salut i molts anys de vida per a seguir el combat per alliberar els pobles de Catalunya i d'Espanya de la dictadura franquista i per la causa de la pau, de la democràcia i del socialisme.

**El Comitè Executiu
del P.S.U. de Catalunya**

Un altre dictador, fóra : SYNGMAN RHEE

El poble de Corea del Sud ha escrit una pàgina digna de les més grans epopeies històriques. Sense altres armes que la seva unitat indestructible, el caràcter pacífic i enèrgic de les seves manifestacions i la seva increbantable voluntat d'acabar amb la dictadura, el poble sud-corea s'ha enfrontat amb els tancs i les metralladores del dictador Syngman Rhee i n'ha tingut prou amb vuit dies per a enderrocar un dels governs més sagnants i ferotges de l'anomenat « món lliure ».

Les condicions en què s'ha produït aquesta gran acció del poble sud-corea

tenen especial importància per a nosaltres.

Com a casa nostra, el dictador sud-corea tenia per norma de govern la corrupció més absoluta i la liquidació de totes les llibertats democràtiques.

Com a casa nostra, el dictador sud-corea devia la seva posició a la intervenció estrangera. Per a mantenir en el poder aquest vell ferotge, les tropes nordamericanes van intervenir a Corea i van desfermar una guerra terrible.

Com a casa nostra, el dictador sud-corea era recolzat pels nordamericans, que han

omplert el país de bases militars. I fan i desfàn en l'economia sud-coreana per mitjà de les seves « subvencions » i « ajudes ».

Com a casa nostra, el dictador sud-corea era presentat com un « campió del món lliure ».

I heus ací que aquesta dictadura que semblava invulnerable, ha estat destruïda i enderrocada en vuit dies, quan el poble ha dit « prou » i, amb una unitat i fermesa admirables, s'ha llençat al carrer per a manifestar pacíficament la seva voluntat.

LA CAMPANYA DE DEFENSA DE LA CULTURA CATALANA

En la Declaració del Comitè Executiu del PSUC sobre la campanya contra Galinsoga es cridava el poble català a celebrar el triomf obtingut reforçant l'acció « pels drets nacionals » i, particularment « pel lliure ús de la llengua catalana: llibertat per a publicar periòdics i revistes en català, llibertat per al seu ensenyament ».

En el mateix de març es va fer pública la carta signada per cent prestigiosos intel·lectuals catalans en la que es demana que la llengua catalana sigui ensenyada a totes les escoles de Catalunya i que es doni llibertat per al funcionament de les entitats científiques i literàries que tenen per objecte el conreu i la difusió de la cultura catalana.

A partir d'aquest moment, el moviment de lluita pel restabliment de les llibertats nacionals ha anat augmentant en intensitat.

El Comitè Executiu del PSUC a publicat una declaració en la que es recolzen les peticions formulades en l'esmentada carta i es demana a tots les comunistes, als treballadors en general i al poble de Catalunya que la difonguin i hi afegixin llurs signatures.

El Comitè de Coordinació de les Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili a publicat un manifest en el que es crida a iniciar i impulsar la Campanya de Defensa de la Cultura Catalana. Ensenms, han aparegut diverses crides a Barcelona, onretades en el mateix sentit. El seu origen és divers, però en totes es coincideix en centrar la campanya entorn d'aquest tres mots d'ordre: ESCOLES CATALANES - PREMSA EN CATALA - OFICIALITAT DEL CATALA A CATALUNYA.

Les més diverses capes del poble català s'han anat incorporant al moviment. Destaca, però, l'acció dels estudiants de la Universitat de Barcelona que han portat la lluita al terreny legal. En totes les Cambres de Facultat s'ha demanat la creació d'una càtedra lliure de llengua catalana a la Universitat i els estudiants de la Facultat de Dret han donat un pas endavant amb l'organització, per iniciativa pròpia, de classes de llengua catalana i amb l'edició en català del seu butlletí sindical.

El moviment s'ha extès a l'estranger i en els més diversos països d'Europa i d'Amèrica s'han creat delegacions del Patronat de Cultura Catalana Popular (PCCP), moviment que es proposa com a objectiu central la lluita « pro alfabetització catalana ».

En aquest ambient, la recent festa de Sant Jordi — amb la que coincideix el Dia del Llibre — ha estat un dia de veritable exaltació catalana.

L'amplitud del moviment ha desvetllat l'alerta en l'oligarquia monopolista i en les autoritats franquistes.

Per una banda, la gran burgesia catalana intenta d'aprofitar la lluita del poble català per a guanyar influència davant la resta dels monopolistes espanyols. Es per això que fa esforços per a canalitzar aquesta lluita i intenta de prendre'n la direcció. Organitza grans festes al Cercle Català de Madrid i els seus intel·lectuals signen junt amb els intel·lectuals demòcrates les peticions en favor de la llengua catalana.

El règim franquista, espantat davant les conseqüències que pot arribar a tenir la lluita del poble català, es decideix a maniobrar. Després de claudicar en l'assumpte

Galinsoga, intenta de combatre la campanya en pro de les llibertats democràtiques per la via de les concessions i dels afalacs. Organitza concentracions « d'homenatge de les regions espanyoles a Catalunya » i multiplica les lloances envers el « gran poble català i la seva cultura ». D'aquesta manera espera treure virulència a la campanya i, si pot, prendre'n la direcció. El « catalanisme » de la dictadura no és res més que una maniobra per a « guanyar-se » les masses catalanes i reforçar l'edifici de l'Estat franquista, en plena i total descomposició. El fet que el franquisme maniobri d'aquesta manera és

la demostració més clara de la seva extrema debilitat.

Això ens indica, precisament, el camí a seguir. La qüestió catalana només es pot resoldre a mesura que avanci la democratització de tot el país. Lluitar pel restabliment de les llibertats nacionals catalanes és lluitar per la democràcia a Catalunya i a tot Espanya.

Per a poder maniobrar, l'alta burgesia catalana i el règim volen que la lluita del poble català es quedi a mig camí, que s'accontenti amb algunes concessions parcials. El que cal fer, doncs, és continuar la lluita amb més intensitat que mai.

TRIBUNA DEL PARTIT

SOBRE ELS COMITÈS DEL PARTIT

El Viè Congrés del Partit Comunista d'Espanya ha aprovat l'informe del Comitè Central presentat pel camarada Santiago Carrillo, en el qual s'assenyala que un dels aspectes fonamentals del viratge en el treball d'organització consisteix en la necessitat de crear i consolidar una gran xarxa de Comitès del Partit.

La realització d'aquesta tasca implica la creació de Comitès del Partit a totes les grans fàbriques i llocs importants de treball, en els sindicats i germandats, en els pobles i barriades, a les diverses Facultats, Instituts, Escoles, agrupacions professionals, societats culturals, esportives i recreatives. ALLA ON EL POBLE FA LA SEVA VIDA SOCIAL NO HI HA DE MANCAR L'ORGANITZACIO DEL PARTIT, EL SEU COMITÉ.

Per a l'organització de nombrosos comitès de Partit ens hem de recolzar en els nuclis importants de camarades que avui orientem, començant per dotar-los d'aquest organisme de direcció col·lectiva, sobre la base d'un treball de selecció que permeti d'elevat els camarades que reuneixin les millors condicions polítiques i de fermesa personal; els camarades que el mateix moviment de masses i la mateixa acció van destacant.

Per a organitzar un comitè del Partit és convenient, inclús, de recolzar-se en un sol camarada més a menys actiu i dinàmic que, en la seva acció diària, vagi rodejant-se de 3 o 4 activistes que, en la pràctica, arribaran a constituir el comitè.

El treball de selecció significa, principalment, veure els camarades en moviment, en l'acció. Se'ls ha de conèixer personalment, tenir amb ells contacte viu, directe, per a poder-se fer una idea clara de llurs condicions i realitzacions en el treball diari; per a tenir claredat sobre llurs possibilitats d'esdevenir un quadre del Partit.

Una de les principals experiències del treball d'organització en aquests darrers temps és l'aparició de nombrosos grups de treballadors d'avantguarda més o menys organitzats com a Partit i al front dels quals apareix un nucli més capaç i decidit. Nosaltres hem de saber veure en aquest nucli el comitè del Partit, sense cap reserva ni vacil·lació.

Per a assegurar l'orientació i l'educació en els comitès del Partit, cal elevar sensiblement la qualitat de llur treball polític. Per això, convé millorar la seva vida política, fent que aquesta sigui el més regular possible dintre de les condicions de la clandestinitat.

Una vida política regular significa que el comitè ha d'estudiar i assimilar la línia política general del Partit a la llum de la qual s'han de veure i examinar els problemes concrets, les reivindicacions econòmiques, culturals i polítiques de les masses en el lloc on els camarades estan organitzats. Els comitès del Partit han de trobar, també, la forma d'estudiar els materials de tipus ideològic que enforteixin la seva formació marxista-leninista. El comitè del Partit, doncs, ha de reunir-se regularment. En certs moments d'agitació i d'agudització de la lluita de les masses, cal reunir-se o assegurar els contactes necessaris tantes vegades com sigui aconsellable.

Es encertada l'apreciació del camarada responsable del comitè local de la ciutat X que insisteix prop dels seus companys de direcció per tal de reunir-se una vegada cada 15 dies; com ho és també, l'opinió dels camarades d'aquest comitè que recomanen prudència i combaten el criteri de fer reunions que realment no siguin necessàries. Una i altra idea poden conjuminar-se perfectament, puix no són contradictòries i més aviat donen en el seu conjunt, un tipus d'activitat força acceptable.

Es cert que existeixen dificultats per a resoldre aquest problema en l'actual clandestinitat. Però això — com tota l'activitat del Partit — s'ha de veure a la llum de la perspectiva que ens ofereix la descomposició de la dictadura i aleshores descobrirem noves possibilitats per a trobar solució a aquest problema.

Crear una xarxa de nombrosos comitès del Partit arreu de Catalunya, vetllar per assegurar la seva vida política: heus aquí dos aspectes de gran importància en el viratge que cal donar al treball d'organització del nostre Partit.

LLIBERTAT PER ALS DETINGUTS ! AMNISTIA PER ALS EMPRESONATS I EMIGRATS POLITICS !

DECLARACIÓ DEL COMITE EXECUTIU DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

A començaments del proppassat mes de Febrer, més de 500 antifranquistes eren detinguts arreu d'Espanya. Les detencions — preparades pel Govern amb el propòsit de paralytzar la creixant lluita popular contra les conseqüències del « Pla d'Estabilització » — van afectar molts enllaços sindicals i altres treballadors que havien distingit en la defensa dels obrers. També van afectar alguns intel·lectuals empresonats per la seva oposició a la dictadura i nombrosos repatriats de la Unió Soviètica.

Entre els detinguts a Barcelona hi havia el novel·lista Lluís Goytisolo Gay, premi « Novela Breve 1958 »; el poeta i professor universitari, Joaquim Marco; el pintor Edo, l'estudiant J. Ballesteros; el fotògraf Alfons Muñoz; els obrers tèxtils Joan Llovet i Antònia Roca, i d'altres. Tots ells van ser traslladats a Madrid — on encara segueixen — i posats a la disposició del general Eymar, després d'haver estat sal·lijament torturats a la Direcció General de Seguretat.

Poques setmanes abans de començar aquesta onada repressiva, la policia havia conduït a Madrid l'obrer de « La Tèrmica », Carlos Fernández, i dos treballadors de Sant Vicens dels Horts, que van ser condemnats per un Consell de Guerra Sumari a penes de fins quatre anys de presó per haver participat en la Vaga Nacional pacífica del 18 de Juny del 1959. Des del maig de l'any passat estan detinguts a la presó de Barcelona, esperant Consell de Guerra, més de trenta antifranquistes de Barcelona, Tarrassa, Sabadell; zona de Berga, Calella, Rubí, etc. acusats d'haver distribuït propaganda favorable a la Vaga.

TOTES aquestes mesures repressives — particularment la detenció del novel·lista Lluís Goytisolo — han aixecat una poderosa protesta tant a Espanya com a l'estranger. Els intel·lectuals espanyols de més prestigi s'han solidaritzat amb Goytisolo, ensems que a l'estranger reclamaven el seu alliberament algunes de les figures més prestigioses de la intel·lectualitat mundial, entre elles, François Mauriac, premi Nobel de Literatura, Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir, Gabriel Marcel, Picasso i Charles Chaplin.

En les més importants ciutats d'Europa i d'Amèrica Llatina s'han celebrat reunions i altres actes públics per a reclamar la llibertat de Goytisolo i els restants detinguts. Amb aquesta mateixa finalitat han arribat a Madrid diverses delegacions internacionals.

L'opinió pública espanyola i internacional ha estat vivament conmovuda en saber

que els detinguts polítics de la presó de Carabanchel — entre els que hi ha comunistes, socialistes i catòlics — havien proclamat la vaga de la fam per a exigir un millor tractament i el dret de poder comunicar amb llurs advocats. Però el govern, en comptes d'accedir a llur petició ha ordenat que se'is tanqui en cel·les de càstig.

Un important grup d'advocats madrilenys ha reclamat al Ministre de Justicia permís per a posar-se en relació amb els detinguts. Ensems, milers de cartes de les més diverses procedències arriben a les autoritats franquistes demanant la llibertat per als detinguts.

La pressió popular esdevé tan forta que fins i tot un personatge tan adicte al règim com l'alcalde de Sabadell, Josep Maria Marcet, ha escrit a Eymar sol·licitant que els detinguts sabadellencs passin de la jurisdicció militar a la jurisdicció ordinària.

GRÀCIES a aquesta pressió popular, una part dels detinguts de l'any passat han sortit ja de la presó. Entre ells hi ha l'estudiant Maria Rosa Borràs i un grup de treballadors de Berga, Terrassa, Igualada i Mollet, als que s'ha concedit el règim de presó atenuada. També han estat alliberats alguns dels detinguts en la darrera onada repressiva, entre ells l'enllaç sindical de l'ENASA, Vicens Faus, i els repatriats de la Unió Soviètica residents a Barcelona.

Aquest primer èxit ha d'animar-nos a continuar la pressió sobre les autoritats franquistes, fins a obtenir la llibertat de tots els detinguts i l'amnistia per a tots els empresonats i emigrats polítics.

Seguint l'exemple d'un grup d'obres de Barcelona, hem de pintar la paraula « AMNISTIA » en les parets de cada fàbrica, de cada carrer, de cada plaça. Catalunya sencera ha de ser inundada amb fulles i octavilles que demanin la llibertat dels empresonats.

Continuant la tasca ja començada, amb tant d'èxit, de recollida de signatures i altres accions d'ajuda als empresonats, els companys de treball, els familiars, els amics i els veïns dels detinguts s'han de convertir en els organitzadors i animadors d'una gran campanya de mobilització de tot el poble per a que s'adreixin milers de cartes a les autoritats en petició d'amnistia. Els ministres de Justicia, de Governació i de l'Exèrcit, els alcaldes, els bisbes i els jutges, han de rebre diàriament desenes d'aquestes cartes, signades per ciutadans de totes les classes socials i de totes les opinions.

Una forma d'acció molt important és la

creació de comissions que visitin les esmentades autoritats per a demanar directament i personalment l'amnistia i per a portar peticions col·lectives en el mateix sentit.

JA fa gairebé dos anys que el president de la Real Acadèmia de la Llengua, D. Ramón Menéndez Pidal, el Dr. Marañón i altres coneguts intel·lectuals, van demanar obertament al Ministre de Justicia que es concedís l'amnistia. Posteriorment, hem vist aparèixer altres peticions públiques que — com la tan recent en favor de l'ensenyament de la llengua catalana i la carta dirigida al periòdic « Pueblo » per un grup dels més destacats intel·lectuals espanyols en solidaritat amb Lluís Goytisolo — tenen una significació antifranquista tan clara com la mateixa petició d'amnistia a què ens hem referit. **S'ha arribat, doncs, a una situació que cada ciutadà pot i ha d'exigir obertament, signant amb el seu propi nom, l'amnistia per als empresonats i emigrats polítics.**

Al mateix temps, és absolutament necessari que tots aportem la nostra ajuda material als empresonats i llurs famílies. Cal que cap d'ells no sofreixi privacions per haver defensat els interessos de tots, lluitant contra la dictadura. Sigui quina sigui la creença personal, aquesta és una tasca d'èstricta humanitat i justícia.

L'acció per l'amnistia i per ajudar els empresonats i llurs famílies permet, ensems, de treballar eficaçment per a convertir en realitat la reconciliació dels espanyols. En aquest sentit, seria particularment valuosa una actitud positiva de les jerarquies de l'Església que, actualment, amb llur silenci, apareixen, de fet, com a còmplices de la repressió.

També és molt important la responsabilitat dels grups i partits polítics de l'oposició antifranquista. Si bé el pes principal de l'acció per l'amnistia recau en l'acció de les masses populars, és indubtable que si — com hem proposat els comunistes — les forces antifranquistes ens posem d'acord per a encapçalar la mobilització popular en favor de l'amnistia — mobilització que ja està en marxa tant a Espanya com a l'estranger — l'acció del poble serà encara més potent, les portes de les presons no trigaràn a obrir-se i s'haurà donat un pas decisiu vers la convivència de tots els espanyols.

25 d'Abril de 1960

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

UNA CRIDA DEL PARTIT COMUNISTA AMB MOTIU DEL PRIMER DE MAIG

El P.C. d'Espanya ha publicat un manifest del qual en donem a continuació un resum :

El Primer de Maig de 1960 és, efectivament, un dels més durs que els treballadors han conegut sota la dictadura franquista. El « Pla d'Estabilització » ha agreujat d'una manera brutal les ja precàries condicions de vida de les masses de la ciutat i del camp.

Els treballadors de la ciutat i del camp reaccionen contra aquesta situació, i bona prova en són les recents manifestacions realitzades a diversos llocs d'Espanya.

Per a contenir aquesta legítima protesta i imposar per la força l'« austeritat », el govern reforça la repressió i centenars d'antifranquistes omplen les presons des-

prés d'haver estat torturats pels botxins de la Brigada Político-Social.

Però això no canvia la situació. El nivell de vida segueix disminuint i la lluita pel pa i pel treball esdevé desesperada.

Cal, doncs, constituir comitès unitaris a les empreses i llocs de treball, pels enllaços i treballadors que més es destaquin per la seva combativitat i honradesa en la defensa dels interessos de tots els obrers.

Sota la direcció d'aquests comitès unitaris, cal que a tots els llocs de treball s'organitzi la lluita :

— **Contra els comiats i per un subsidi d'atur forçós equivalent com a mínim a l'actual salari base i el plus familiar.**

— **Per un augment general de salaris i sous.**

— **Per l'alliberament dels detinguts i per l'amnistia per a tots els empresonats i exiliats polítics.**

Que els obrers despedits organitzin concentracions davant dels locals dels Sindicats, de les Germandats, i sels Ajuntaments, en demanda de treball o d'un subsidi d'atur realment efectiu !

Que les dones acompanyin llurs marits, germans, pares o fills en aquestes manifestacions i col·laborin activament en totes les lluites !

La lluita unida de tots els treballadors contra el pla d'estabilització : aquest és el camí que assenyala el manifest del Partit Comunista d'Espanya.

CONTRA LA MISERIA I L'ATUR

ELS TREBALLADORS DEFENSEN LLURS DRETS I REIVINDICATIONS

AQUEST ES EL CAMI !

L'ACCIO DELS TREBALLADORS IMPEDEIX L'ATUR TOTAL DE DIVERSES SECCIONS D'UNA FABRICA DE CALELLA. —

A Calella, el volum que ha près l'atur és tan gran que no hi ha una sola fàbrica que treballi tota la setmana. En una d'elles, força important, la Direcció havia près la decisió de parar totalment algunes seccions. Els treballadors, en assabentar-s'en, varen formar una comissió que conjuntament amb els enllaços sindicals va presentar-se a Magistratura per a protestar. Allí veient el caire que prenia l'acció dels treballadors, els prometeren que no hi haurien acomiadaments.

A L'ASSEMBLEA D'ENLLACOS SINDICALS DE RAM DE LA CONSTRUCCIO, VIDRI I CERAMICA S'EXPRESSA LA IRITACIO DELS OBRERS. — El passat mes de Març en el Foment del Treball de la Via Laietana, a Barcelona, es celebrà aquesta assemblea, presidida per diverses jerarquies sindicals encapçalades per Marcos Chacon, Delegat Provincial. En el curs de la reunió diversos enllaços feren ús de la paraula. Un d'ells exposà que els obrers són els més perjudicats pel pla d'estabilització. Segons el senyor Ullastres, digué, s'ha passat ja la primera etapa del Pla; per tant ja es hora d'un augment de salaris tangible que alleugereixi la greu situació en què ens trobem els obrers. Hom parla molt d'apretar-se el cinturó, però la veritat és que els únics que ho fem som els treballadors. En acabar, la seva intervenció fou saludada per una salva d'aplaudiments.

Un altre enllaç sincaical s'aixecà per exposar que el subsidi d'atur és una almoïna, i demanà que s'estableixi un subsidi d'atur autèntic de la importància del salari oficial reconegut.

Totes les altres intervencions giraren entorn de punts semblants i es mostraren d'acord amb les precedents. Davant d'aquest ambient, el Delegat Provincial Marcos Chacon va demanar que l'assemblea s'ajornés per a deu dies després a fi de respondre a tots els punts. A la nova reunió la sala estava gaïrebé deserta.

ACCIONS OBRERES I MANIFESTACIO D'ESTUDIANTS A TERRASSA. — La situació de descontent en aquesta ciutat és viva i general.

La fàbrica Freixa, de la indústria textil, ha tancat fa unes setmanes deixant a 216 obrers parats.

En una empresa de la construcció que havia acomiadat a 30 obrers, 25 d'entre ells es refusaren a signar i acceptar l'acomiadament. Uns dies més tard l'empresa es trobà obligada a acceptar de nou aquests 25 treballadors, mentre que els cinc que havien cedit i signat s'han quedat sense treball.

Els obrers de la secció del forn de « Ceràmiques Egara » han donat una bella mostra de solidaritat proletària. Tots ells treballen a preu fet, menys el que els abasteix amb el montacàrregues que l'empresa pagava al salari de base. Havent demanat tots plegats que llur company fos pagat com ells, l'empresa pretenia fer-ho deduint la diferència de llur salari. Davant l'oposició dels obrers, l'Empresa volgué aleshores represaliar l'obrer del montacàrregues, enviant-lo a la secció de paletes, i posar-ne un altre en el seu lloc. Però la reacció dels obrers fou enèrgica i unànim. Paràren llur treball mentre dos d'ells anaven a discutir amb la direcció. Lluc actitud solidària els ha valgut el triomf,

« A ON ANEM A PARAR... ? ». La primavera a Catalunya ha començat sota el signe d'aquest interrogant angoixós que plana com una llosa damunt de cada llar treballadora.

Des d'entrat l'hivern, en tots aquests mesos s'han anat succeint per les comarques catalanes i a Barcelona, a les empreses i tallers més diversos, els tancaments i els acomiadaments en massa, les reduccions d'horaris de treball, les supressions de primes... L'atur forçós, total o parcial — aquest flagell de les llars obreres — ha fet la seva terrible aparició. La preocupació i la inquietud existents des de fa mesos han donat pas a la irritació i al descontent més viu, a mesura que la situació ha anat empitjorant i es van tocant les conseqüències econòmiques i socials del pla d'« estabilització ». S'han anat esvanint al mateix temps les darreres il·lusions que alguns volien conservar sobre el caràcter passatger d'aquesta situació, o les esperances d'altres en què el desgavell potser no els afectaria. Avui no hi ha un sol treballador — que sigui de fàbrica, de taller o d'oficina — que no en sofreixi els resultats.

Cal sentir el puls de les masses obreres en totes les empreses, ja siguin grans o petites, per a comprendre plenament que els treballadors, en el límit extrem d'una situació insostenible, no estan disposats a seguir portant el pes de la catastròfica operació econòmica que el règim vol realitzar. La lluita per a la defensa aferrissada de les seves mínimes condicions de vida amenaçades, apareix en el primer pla de les preocupacions dels treballadors. Tots ells prenen consciència que de llur actitud comú i unida — en l'acció, en les reivindicacions, en les protestes — depèn, exclusivament, que la seva situació, tan greu, no empitjori encara.

Una sèrie de fets i accions obreres que s'estan portant a terme — a Catalunya i a fora de Catalunya — mostren la creixent resolució dels treballadors. Aquest és el camí !

reeixint que la setmanada de llur company fos apujada de 180 pessetes.

Per Carnestoltes els estudiants feren una important manifestació que recorregué els carrers cèntrics de la ciutat. En la manifestació hi havien nombroses pancartes que feien al·lusió de diverses formes a l'acció per la defensa de les nostres tradicions nacionals, a la llengua i a la cultura. La manifestació anà fins a l'Ajuntament.

En els mateixos dies ha circular una octavilla que crida a la defensa de la llengua catalana.

ACCIO REIVINDICATIVA DELS OBRERS D'UNA SECCIO DE CAN GIRONA. — Davant de la pressió de que eren objecte per part de la Direcció per augmentar la producció amb els mateixos salaris insuficients, els obrers d'una secció de l'Empresa « Macosa » (can Girona) decidiren com a protesta no signar els fulls de treball. Uns dies després, la Brigada Politico-Social en detenia a quatre, suposats promotors, acusant-los d'ésser comunistes, però el Comissari que els hi prengué declaració no trobant res a retenir els posà en llibertat.

LA CAMPANYA PER L'AMNISTIA. — Fa unes setmanes han anat apareixent per diversos llocs de Barcelona, sobretot per les barriades i les afores, lletreros de quitrà, amb aquest mot: « Amnistia ! ».

Per Sabadell, últimament, foren repartides milers d'octavilles amb les inscripcions: « Amnistia ». « Reconciliació Nacional ». « Prou Consells de Guerra ! ». La circulació d'aquestes octavilles ha suscitat nombrosos comentaris per tota la ciutat.

LA LLUITA ENTORN DEL CONVENI COLLECTIU A LA « MONTESA ». — Aquesta Empresa havia decidit de suprimir, unilateralment, les primes a peons i especialistes, en certes ocasions, « degut a las crítiques circumstàncies que travessam ». La protesta dels enllaços sindicals l'obligà a fer marxa enrera, i fou posat un anunci en el qual es deia que « quedava

sense efecte la darrera disposició relativa a la prima ». Dies més tard, certs enllaços sindicals s'assabentaren que a la Delegació de Treball manifestaven que s'havien aprovat alguns punts referent a la supressió de primes. Davant de la seva extranyesa d'un acord, puix que sabien que el conjunt d'enllaços de l'empresa s'hi oposava, s'els hi comunicà que aquest acord per part dels treballadors havia estat donat per « dos enllaços » que havien assistit a una reunió. Fou així com es posà al descobert una baixa maniobra de l'empresa (amb l'assenyament tàcit de la Delegació) la qual, per obtenir aquell acord, havia enviat a espalles de tots els altres dos enllaços sindicals coneguts per la seva servilitat envers la direcció.

A totes les seccions de la fabrica això en ésser conegut, desvetllà gran enrenou. Davant dels fets, el director es veié obligat a convocar tots els enllaços sindicals per a « aclarar les coses ». Aquests, però, es mantingueren fermes en la seva actitud d'oposició a l'acord i qual·lificaren durament l'actitud dels dos esmentats enllaços.

Dies després començà a estendre's per l'empresa la idea de realitzar una acció entre els treballadors per tal d'arribar a la destitució d'ambdós enllaços.

L'ECONOMAT D'EMPRESA A LA « HISPANO-OLIVETTI ». — Entorn de la creació de l'economat d'empresa hi ha hagut enrenou entre tots els treballadors de l'« Hispano Olivetti ». No trobant cap avantatge en els preus de l'economat, tècnics, empleats i obrers retornaren les tarjeres que els hi havien estat distribuïdes. En les darreres setmanes s'està portant a terme entre els treballadors una gran activitat per a fer que l'establiment de l'economat no sigui un « element decoratiu » com han dit alguns, sino que ofereixi reals avantatges per a les famílies dels treballadors de l'empresa.